

13. neděle v mezidobí B

*Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí.
Ale všechno stvořil, aby to bylo. (Mdr 1,13.14)*

První čtení

Kniha Moudrosti 1,13-15; 2,23-24

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhoubu v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblovou závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

Druhé čtení

2. Korintánům 8,7.9.13-15

(Bratři a sestry!) Jako vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vší horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísní ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim prospěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: 'Kdo (nashbíral) mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.'

Evangelium

Marek 5,21-24.35b-43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: "Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila." Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj.

Zatímco ještě mluvil, přišli lidé (z domu) představeného synagogy se zprávou: "Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?" Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: "Neboj se, jen věř!" Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, (lidi,) jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: "Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí." Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: "Talitha kum!", to znamená: "Děvče, říkám ti, vstaň!" Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe. (Ježíš) jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

K zamyšlení

První čtení hovoří o základním poslání, které v sobě nesou všechny texty dnešního dne: "Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí." (Mdr 1,13) Bůh nás stvořil a povolal k životu. Boží příslib o životě dosahuje v evangeliu svůj vrchol: tam, kde je náš život nejvíce ohrožen – skrze nemoc a smrt – hovoří Bůh svá mocná slova: "Vstaň (z mrtvých)! Zanech vše staré za sebou. Začni znovu. Chci, abys žil a aby byl tvůj život naplněn!"

Obdrželi jsme Boží příslib života. Aby bylo slovo Boží účinné, je potřebná víra a důvěra z naší strany. Víra ne ve smyslu přijímání dogmat, ale víra živá, která naplňuje naše životy. Základem naší křesťanské víry není nic jiného než láskyplný vztah. Pouze na základě takového vztahu, který je podmíněn neomezenou důvěrou v to, že partneři pro sebe chtějí jen to nejlepší, můžeme věřit Ježíšovým mocným slovům, svěřit mu pomoc a důvěřovat mu navzdory vší beznaději...

Dnešní evangelium nám představuje člověka, který byl připraven navzdory zdánlivé bezradnosti jít za putujícím učitelem, neboť cítil, že z něj vychází síla a život, který se nemůže srovnávat s ničím na zemi. Ne na mnoha místech evangelia je nám Ježíš tak plasticky představen jako "Spasitel". I když se nám toto označení může zdát trochu staromódní, nevyjadřuje jiné pojmenování Ježíše tak výstižně, jako toto: Pouze Ježíš, který je Láskou Boží může spasit tělo i duši. Rozhodující ale není vnější znamení ("zázrak"), ale vnitřní uzdravení od nemoci, nový život, vždy tehdy, kdy zažíváme "smrt".

A co se stane, když se již "zázraky" nebudou dít? Když se nemoci a zranění různého druhu nebudou moci uzdravit? Když nad námi bude vítězit utrpení a smrt? Co se pak stane s Božím příslibem života? Pak si vzpomeňme na ženu, která trpěla krvotokem, která byla na konci všech sil po dvanáctiletém utrpení této nemoci. Pak může pomoci vzpomenout si na muže, který navzdory beznadějnému stavu své dcery a navzdory velkému odporu svého okolí Ježíši důvěřoval. Nebo jak to vyjádřil Viktor Frankl názvem své nejznámější knihy: "...navzdory všemu říci životu ano". Tři příklady lidí, kteří se navzdory beznadějnosti a bezvýchodné situaci rozhodli uvěřit, že život vítězí nad smrtí. Před takového rozhodnutí nás život znovu a znovu staví, i když podmínky nemusí být vždy tak drastické. Záleží jen na nás, zda vše svěříme Bohu a budeme mu důvěřovat, že On nás skrze všechno lidské utrpení povede do neporušitelné jednoty.

13. neděle v mezidobí B

***Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí.
Ale všechno stvořil, aby to bylo. (Mdr 1,13.14)***

První čtení

Kniha Moudrosti 1,13-15; 2,23-24

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblovou závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

Druhé čtení

2. Korintánům 8,7.9.13-15

(Bratři a sestry!) Jako vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vší horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísní ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim prospěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: 'Kdo (nasbíral) mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.'

Evangelium

Marek 5,21-43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: "Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila." Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: "Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena." A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: "Kdo se to dotkl mých šatů?" Jeho učedníci mu odpověděli: "Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!" Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to

udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On ji na to řekl: "Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!" Zatímco ještě mluvil, přišli lidé (z domu) představeného synagogy se zprávou: "Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?" Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: "Neboj se, jen věř!" Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakobovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, (lidi,) jak pláčou a velmi nařikají. Vešel dovnitř a řekl jim: "Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí." Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: "Talitha kum!", to znamená: "Děvče, říkám ti, vstaň!" Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe. (Ježíš) jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

K zamyšlení

První čtení hovoří o základním poslání, které v sobě nesou všechny texty dnešního dne: "Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí." (Mdr 1,13) Bůh nás stvořil a povolal k životu. Boží příslib o životě dosahuje v evangeliu svůj vrchol: tam, kde je náš život nejvíce ohrožen – skrze nemoc a smrt – hovoří Bůh svá mocná slova: "Vstaň (z mrtvých)! Zanech vše staré za sebou. Začni znovu. Chci, abys žil a aby byl tvůj život naplněn!" Obdrželi jsme Boží příslib života. Aby bylo slovo Boží účinné, je potřebná víra a důvěra z naší strany. Víra ne ve smyslu přijímání dogmat, ale víra živá, která naplňuje naše životy. Základem naší křesťanské víry není nic jiného než láskyplný vztah. Pouze na základě takového vztahu, který je podmíněn neomezenou důvěrou v to, že partneri pro sebe chtějí jen to nejlepší, můžeme věřit Ježíšovým mocným slovům, svěřit mu pomoc a důvěřovat mu navzdory vší beznaději...

Dnešní evangelium nám představuje člověka, který byl připraven navzdory zdánlivé bezradnosti jít za putujícím učitelem, neboť cítil, že z něj vychází síla a život, který se nemůže srovnávat s ničím na zemi. Ne na mnoha místech evangelia je nám Ježíš tak plasticky představen jako "Spasitel". I když se nám toto označení může zdát trochu staromódní, nevyjadřuje jiné pojmenování Ježíše tak výstižně, jako toto: Pouze Ježíš, který je Láskou Boží může spasit tělo i duši. Rozhodující ale není vnější znamení ("zázrak"), ale vnitřní uzdravení od nemoci, nový život, vždy tehdy, kdy zažíváme "smrt".

A co se stane, když se již "zázraky" nebudou dít? Když se nemoci a zranění různého druhu nebudou moci uzdravit? Když nad námi bude vítězit utrpení a smrt? Co se pak stane s Božím příslibem života? Pak si vzpomeňme na ženu, která trpěla krvotokem, která byla na konci všech sil po dvanáctiletém utrpení této nemoci. Pak může pomoci vzpomenout si na muže, který navzdory beznadějnému stavu své dcery a navzdory velkému odporu svého okolí Ježíši důvěřoval. Nebo jak to vyjádřil Viktor Frankl názvem své nejznámější knihy: "...navzdory všemu říci životu ano". Tři příklady lidí, kteří se navzdory beznadějnosti a bezvýchodné situaci rozhodli uvěřit, že život vítězí nad smrtí. Před takoveto rozhodnutí nás život znovu a znovu staví, i když podmínky nemusí být vždy tak drastické. Záležejí jen na nás, zda vše svěříme Bohu a budeme mu důvěřovat, že On nás skrze všechno lidské utrpení povede do neporušitelné jednoty.